

1. pôstna nedeľa - rok B

Duch hnal Ježiša na púšť. Na púšti bol štyridsať dní a satan ho pokúšal. Bol medzi divou zverou a anjeli mu posluhovali. Keď Jána uväznili, Ježiš prišiel do Galiley a hlásal Božie evanjelium. Hovoril: „Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajajte sa a verte evanjeliu.“

Mk 1, 12-15

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

S koľkými pokúšeniami musíme denne zápasiť? Mnohé sa pritom skrývajú za pekné vety: Veď to nie je nič hrozné... Si ešte mladý..., zdravý..., tak si uži... Aj druhí kradnú..., neposlúchajú..., podvádzajú... a darí sa im...!

Aj Ježiš bol 40 dní a 40 nocí na púšti a diabol ho pokúšal: Uži si trocha...! On ale na rozdiel od nás, nepodľahol. Veď môže Boh, ktorý je Láska, zradiť Lásku? Môže Kristus, ktorý prežíva svoj život jedine Láskou, zradiť Lásku?

Prišiel na svet preto, aby nám ponúkol prsteň vernosti. Tak, ako si ho pri sobáši odovzdávajú novomanželia, nám ho nastokol pri krste a neustále nám opakuje: Priblížilo sa k vám Božie kráľovstvo. Prítomnosť Boha sa priblížila natoľko, že ak chceš, môžeš ho zažiť vo svojom živote. Verte evanjeliu! Uspôsobujte svoje životy na stretnutie s Bohom cez pokánie! Týmto slovami chce vybudovať vzťah priateľstva a lásky k nebeskému Otcovi.

Ježiš nikdy nezloží prsteň, aby sa od nás oslobodil a zahrával sa s našou láskou. Nikým a ničím sa nedá k tomu zlákať, lebo chce nás zachrániť vernosťou v láske. Cirkev chce urobiť krásnou svojou láskou a zostať jej verný aj v najväčšom pokušení. On nikdy nezradí, nikdy sa so mnou nerozvedie.

Lenže, na druhej strane stojíme my a je iba na nás či zoberieme vzťah priateľstva k Ježišovi vážne a záväzne alebo sa budeme

iba hrať na lásku a priateľstvo. Ak by sme sa iba hrali, vedzme, že na to môžeme doplatiť jedine my. Uisťuje nás o tom sám Pán, ktorý dnes ukazuje, aké je veľké byť verný a zodpovedný v láske. Vyzýva nás, aby sme ani my nezradili v pokušeniach za lepší chlieb, kariéru, postup v práci, pýchu, neveru... Lebo na priateľstve je krásna vernosť lásky, preto iba vďaka nej môžeme v živote objaviť veľkosť Boha.

Albert Einstein, nemecký vedec (1879-1955), navštívil otca slávneho huslistu Yehudiho Menuhina, ktorý koncertoval už ako sedemročné dieťa. Einstein v rozhovore s otcom chlapca popieral existenciu Boha. Vtom sa ozvalo dieťa: Pán Einstein, dokážem vám, že jestvuje! Dobré, dobre, počúvam ťa, povedal pobavene veľký vedec. Yehudi si vzal husle a začal krásne hrať. Keď dohral, Einstein povedal: Boh jestvuje, ako inak by toto dieťa mohlo tak krásne hrať!

Koľkokrát aj my pochybujeme o Bohu a sami sa snažíme niečo dokázať. Skúšame to na pracovisku, kde sme už o chvíľu nespokojní a chceme ísť inde. Striedame zamestnania, začíname znova a znova, pričom stále chýba hĺbka života. Niekedy zažívame radosť pri modlitbe a mali by sme pri nej zostať, ale čoskoro sa ozve lenivosť, malátnosť a odchádzame od nej, pričom hľadáme rôzne filozofické smery, ktoré nás ale neuspokoja. Prítom Boh je tak blízko a ponúka sa nám, aby sme ho našli v hudbe každodenného života.

Konáme sami proti sebe, a pritom je to také jednoduché, aby sme prijali záväzky priateľstva s Bohom. Koľkokrát však pri odchode z kostola máme pocit, že týždeň máme od neho pokoj a môžeme žiť normálnym životom, takým, aký sa dnes bežne žije!

Nikdy nekonajme tak, aby sme stiahli prsteň viery, schovali ho pred inými, a tým sa zahrávali s Božou láskou. On predsa nechce s nami iba flirtovať, ale v Duchu Svätom nám ponúka úprimný vzťah priateľstva a lásky. On je verný, budme mu verní aj my!

Ježišu, šťastie anjelov,
tys' naša nádej, istota,
jednorodný Boží Syn,
plod panenského života.

Podaj nám ruku za
rána, aby aj myseľ povstala
,bdelosťou spánok zahnala
a Bohu chvály spievala.

Zornica svetu zvestuje
nový deň, hojný na dary.
Tma nech sa, Otče, prepadne
tvoj lúč nech nás ožiari.

Tvoj lúč nech zmysly otvára
z duše šero zaháňa,
aby srdce horelo,
umyté slizou pokánia

Daj rozkvet viere vštepenej
hlboko v srdci pútnika,
spriama drž nádej, lásku živ,
ktorá nad všetko vyniká.

Tebe, náš Ježiš láskavý,
Otcovi, ktorý stvoril svet,
aj Duchu Tešiteľovi
buď sláva, ktorej konca niet!
Amen.

Slová otcov púšte

Sluší sa, aby sme poznali chvályhodnú pokoru a čnosť trpezlivosti blahoslaveného opáta Anastáza, aby sme nasledovali jeho príklad, keď budeme uvažovať o pozoruhodnej veľkodušnosti a pokojnosti jeho duše. Teda tento Anastáz mal knihu, napísanú na veľmi dobrom pergamene, ktorá bola hodna osemnásť zlatých. Obsahovala totiž Starý i Nový zákon. Keď ho

lak prišiel navštíviť istý brat, videl v jeho chyži tú knihu, zatúžil po nej, ukradol mu ju a odišiel. Keď opát Anastáz hľadal v ten deň svoju knihu na čítanie a nenašiel ju, domyslel si, že ten brat mu ju ukradol, i nechcel poslať za ním, ani ho hľadať, aby si ku krádeži ešte nepridal aj krivú prísahu. Ten brat však zašiel do blízkeho mesta, chcel predať tú knihu a žiadal za ňu sedemnášť zlatých. Ten, čo ju chcel kúpiť, mu povedal: „Daj mi tú knihu, aby som mohol zistiť, či je toľko hodna.“ Dal mu teda knihu, aby ju ocenil. A ten brat hneď s tou knihou šiel k svätému Anastázovi a pýtal sa ho: „Pozri, otče, túto knihu a oceň ju, či stojí za sedemnášť zlatých, lebo toľko žiada ten, čo ju predáva.“ A opát Anastáz povedal: „Dobrá je to kniha, stojí za toľko.“ I vrátil sa ten, čo ju chcel kúpiť, a povedal predávajúcemu: „Tu, hľa, máš peniaze, lebo ukázal som knihu opátovi Anastázovi a povedal mi: 'Dobrá je to kniha, stojí za toľko.'“ I pýtal sa ten brat, či nič iné blahoslavený Anastáz nepovedal. A ten druhý mu odvetil: „Ver mi, že nič iné mi nepovedal.“ Keď to počul onen brat, povedal mu: „Rozmyslel som si to už, a nechcem predať svoju knihu.“ A pohnutý v srdci rýchlo šiel k opátovi Anastázovi, vrhol sa na zem k jeho nohám a prosil ho s plačom a kajúcimi slzami, aby si vzal nazad svoju knihu; lež opát ju neprijal a povedal: „Chod' v pokoji; a teraz už s mojím dovolením maj tú knihu.“ Ten však neustával prosiť so slzami: „Ak neprijmeš nazad knihu, Otče, moja duša nenájde nikdy pokoja.“ Po tomto prijal svoju knihu a onen brat ostal u blahoslaveného Anastáza v jeho chyži až do konca svojho života.

Medzi svätými starcami bol istý veľký muž, ktorému Kristus zjavením Ducha Svätého dal takú milosť, že videl, čo iní nevideli. Svätí starci hovorili, že raz sedeli mnohí bratia a zhovárali sa medzi sebou a hovorili o svätých Písmach a o spáse duší. Okolo nich stáli svätí anjeli a pozorovali ich s radosťou v jasnej tvári, tešili sa totiž výkonom Pána. Keď však hovorili medzi sebou voľačo iné, anjeli hneď odstupovali ďalej s nevôľou; a prišli zapáchajúce ošipané plné hnusu a váľali sa medzi nimi; diabli totiž v podobe ošipaných tešili sa ich zbytočným a márnym rečiam. Keď to videl blahoslavený stavec, odišiel do svojej chyže a po celú noc s veľkým plačom a nariekaním oplakával naše biedy. Povzbudzoval potom svätých otcov v kláštore a napomínal bratov: „Dajte pozor, bratia, na mnohorečnosť a chráňte si jazyk pred záhaľčivými rečami, ktorými sa vkráda do duše zlo a potom nechápeme, že pre ne sa stávame odpornými Bohu i svätým anjelom. Písmo totiž hovorí: Pre mnohovravnosť neujdeš hriechu. Tá prináša chorobu a vyprázdňuje našu myseľ a dušu.“

Z latinského originálu preložil Metod Lucký „Slová otcov púšte“

Zápis úmyslov sv. omši na mesiac marec:

V utorok 20.2. okolo 17:45 hod. budem na fare zapisovať úmysly sv. omši na mesiac marec.

Odpustky v pôstnej dobe:

- *bud' v piatok po sv. prijímaní modlitba pred obrazom Ukrižovaného - Dobrý a preláskavý Ježišu*

- *alebo pobožnosť krížovej cesty*

Pobožnosť krížovej cesty:

Budeme sa modliť v piatok o 16:30 hodine, v nedeľu o 14:00 hodine.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola.

Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 388 – 420.

Dnes v nedeľu 18.2. je jarná zbierka na charitu.

Nech Pán odmení vašu štedrosť.

Sväté omše po I. pôstnej nedeľi (B)

19. II. pondelok

17:00 *Za Božie požehnanie pre rodiny*

20. II. utorok

17:00 *Za zdravie a Božiu pomoc pre dcéry Vandu a Miroslavu*

21. II. streda

17:00 *Svätá omša v Štefanovej*

22. II. štvrtok

17:00 *Za † Ferdinanda a Viktóriu Grancových a syna Antona*

23. II. piatok

08:00 *Za † Štefana a Annu Radakovičových*

24. II. sobota

11:00 *Poďakovanie Pánu Bohu za 80 rokov života*

25. XII. Druhá pôstna nedeľa - (B)

08:00 *Na úmysel*

Lektori: Pešková Macáková

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Hajičková Šustová

Liturgický kalendár

19. II. pondelok sv. Konrád z Piacenzy, rehoľník
20. II. utorok sv. Eleuter, biskup
21. II. streda sv. Peter Damiáni, biskup a učiteľ Cirkvi
22. II. štvrtok **Katedra sv. Petra, apoštola Sviatok**
23. II. piatok sv. Polykarp, biskup a mučeník
24. II. sobota sv. Modest, biskup

Kým si sám sebe, aj Božie slovo tvoj nepriateľ. Buď sebe priateľom a potom Božie slovo bude s tebou v súlade.

Svätý Augustín

Kto by Bibliu čítal v zmysle: „Tomuto už rozumiem, tak môžem ísť ďalej,“ ten sa v nej nikam nedostane. Pánovi sa zaiste páči, že ju čítame, aj keď jej dobre nerozumieme. Vtedy je hotový urobiť pre nás aj zázrak. A potom, každému z nás sa Biblia odhaľuje inak, originálne, ale nikomu z nás nedovolí, aby sme sa jej zmocnili len intelektom a ľudskými silami. Veď ani najväčší biblisti nikdy nezvládnu celé Písmo, nikdy ho nebudú mať celkom „v hlave“ a už vôbec nie v malíčku. Stačí si spomenúť, akým predivným a nenapodobiteľným štýlom vzniklo. Skrátka, musíme si zvyknúť, že Biblia nás presahuje, že si nad nami zachováva prevahu. A je to tak správne, doprajme jej to. Tak či onak, téma čítania Biblie si zaslúži, aby sme sa na ňu pozreli ešte bližšie. Pôjde nám o čítanie, ktorým chceme doplniť, vyjasniť, rozšíriť to čítanie Písma, ktoré už robíme v Cirkvi a s Cirkvou.

Spôsoby čítania

Niektorá číta Písmo ako hudbu - snaží sa mať z neho estetický zážitok. Iný ho môže čítať ako víno - necháva sa ním povzbudiť, je ním nadšený, ale iba na chvíľu. Iní zas môžu čítať Písmo podľa určitých tém alebo pragmaticky sledovať v biblických knihách vývoj Božieho zjavenia v celej histórii.

Sú aj takí, čo si radi otvárajú Písmo len tak náhodne. Na úvod to nie je zlé. Ale ostať pri tom po celý život, to by bolo ako ostať navždy v materskej škole. Skôr či neskôr všetci zatúžime po systematickejšom prístupe k nemu. A potom, jednoduché otváranie sa môže stať aj dvojznačným, ba môže byť spojené s istou dávkou poverčivosti v zmysle: „Čo mi Boh odpovie: mám ísť dnes nakupovať, alebo ešte nie?“ Je síce pravda, že Boh nám môže aj takýmto spôsobom odpovedať na naše konkrétne situácie, ale istotu či nám aj hneď Písmom odpovie, nemáme. Takým školským príkladom náhodného otvárania je, že ak by ste si otvorili Písmo a vtom vám oči padnú na slová o Judášovi: „...a potom sa šiel obesiť“ (Mt 27, 5), môžete naľakané Písmo zatvoriť. Po chvíli si ho predsa len naslepo otvoríte ešte raz a čítate: „Chod' a rob aj ty podobne“ (Lk 10, 37)!

Vyberanie iba obľúbených pasáží z Písma na prečítanie sa dokonca môže stať jeho manipuláciou a potom aj príčinou našej vlažnosti, ba i zdrojom pomýlených postojov. Skrátka, ako dospelí kresťania potrebujeme čítať Písmo v kuse, súvislo. Múdro povedané - kontinuálne. Nestačia z neho fragmenty, akoby jednotlivé pasáže. Potrebujeme vidieť celý film. Záber za záberom, príbeh za príbehom. Veď ak z dobrého filmu vynecháme začiatok alebo koniec, či jeho stred, zvyčajne v nás zanechá iba rozpaky. Lebo len keď čítame konkrétny biblický text v spojení s okolitými úryvkami a ostatnými knihami Písma, máme šancu nachádzať jeho plný zmysel.

A tu sa ocitáme na križovatke. Buď budeme čítať Písmo iba pre vedomosti, alebo zamilované. Buď ako učebnicu, alebo ako príbeh. Príbeh Boží, tvoj, môj, náš... Nie, Cirkev nás nenúti stoj čo stoj k študijnému čítaniu Písma, ale ani ho nezakazuje. Porozumenie študijnej zložky Písma nám chce uľahčiť špeciálnou prípravou kňazov či katechéto, ktorí sa ho učia analyzovať rôznymi metódami. Nás laikov volá skôr k zamilovanému čítaniu. A potom, Písmo samo nás naučí, ako ho čítať milujúcim spôsobom.

Pracujem v neveriacom prostredí a chcel by som tam svedčiť o Bohu, no neviem ako. Kolegovia by to určite neprijali a bol by som im na smiech. Viem, že niekedy to nie je jednoduché a medzi neveriacimi môžem svojim správaním a prejavmi viery vyvolať všelijaké reakcie. Kľúčom je autentický kresťanský život, poznámočka na okraj, že atribútmi Božieho kráľovstva sú pokoj, spravodlivosť a radosť. Ak budeme ťatko prihádzať medzi ľudí, ktorí sú neveriaci, a budeme sa správať ako ľudia radosti, ktorí majú v srdci pokoj a záleží im na spravodlivosti utláčaných, okolie si to všimne. Prostredie, v ktorom pracujeme, si všimne, že sme iní ako duch tohto sveta alebo ľudia, ktorí nemajú vieru. Kolegovia začnú byť zvedaví na dôvod, začnú sa pýtať, ako je možné, že dokážeme s pokojom zvládať problémy, prečo vieme odpúšťať, prečo pomáhame tým, čo sú na okraji. Je to čosi, čo pramení z nášho vnútra. Pamätám si jedného narkomana, ktorý prišiel na stretnutie. A keď vstúpil dnu, zrazu pocítil, že tam vládne iná atmosféra než bol dovtedy zvyknutý. Zatúžil po takom živote a stal sa kresťanom. Evanjelizuje a je v tom neskutočne dobrý, všade svedčí o Ježišovi.

Ak v sebe máme Boha, môže nastať aj takáto obrovská zmena. Samozrejme, občas sa vyskytnú situácie, v ktorých ako kresťania musíme byť prísnejší a pomenovať veci, ktoré nie sú správne, ale netreba to robiť povýšenecky a pyšne. Najlepším svedectvom a príkladom je vlastný život.

Pápež František v Evangélii Gaudium vysvetľuje, že učeník vie ponúknuť celý svoj život až po obetu mučeníctva ako svedectvo o Ježišovi Kristovi. Jeho cieľom však nie je vyrábať si nepriateľov, ale skôr to, aby Slovo bolo prijaté a ukázalo svoju oslobodzujúcu a obnovujúcu silu. Máme teda žiť život ako svedectvo, no nie preto, aby sme mali nepriateľov, ale preto, aby sme ukázali, čo je v našom vnútri.

Pán Ježiš veľmi pekne povedal: „Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať.“ (Jn 13, 35) A teraz sa pozrime na seba, na svoje svedectvo lásky medzi bratmi a sestrami, v našich farnostiach a spoločenstvách. Svedčíme o tom, že sa navzájom milujeme? Sme ozaj príkladom pre tých, ktorí nepoznajú Pána Ježiša? Myslím, že naše kresťanstvo spočíva do veľkej miery vo vzťahoch. Vo vzťahu k Bohu, vo vzťahu k sebe, vo vzťahu k ostatným ľuďom.

Existujú tri princípy, na ktorých by malo byť postavené dobré svedectvo:

1. Princíp druhej míle

Ľudia väčšinou absolvujú prvú míľu, pretože cítia povinnosť. Až druhú míľu prejdú kvôli vzťahom. Ak máme dobrý vzťah aj s neveriacimi ľuďmi, sú otvorenejší prijímať to, čo im ponúkame. Ak potrebujú, aby sme s nimi prešli jednu míľu, skúsme ako kresťania pokračovať ďalej. Láska nemá hranice.

2. Princíp spojenia

Je dôležité, aby sme sa najprv dotkli srdca človeka. Ak budeme k dispozícii, ak ľudia vedia, že za nami môžu kedykoľvek prísť a poprosiť o pomoc, spojíme sa v srdci. Staneme sa priateľmi a nebude ťažké podeliť sa s nimi o naše vnútro a život s Bohom.

3. Budme hosťiteľmi

Ak sa však obmedzíme len na teóriu a morálne doktríny, nebude to fungovať. Jedine priateľstvo v srdci môže skutočne priniesť ovocie. My budme hosťiteľmi. Dobrí kresťania sú hosťiteľmi v každom prostredí - v konverzácii, vo vzťahoch... Verím, že tak to má byť. Kultúra dnešnej doby Ba má premieňať láskou, ktorú ponúkame. Je to to najlepšie svedectvo na mieste, kde žijeme. Rozhodnime sa nemať hraníc v láske. Tak ako to pre nás urobil Ježiš.

Na minútku

Rodina

V srdci doliny s roľami, lúkami a lesmi, žila v dvojposchodovom domčeku šťastná rodinka. Mala troch členov - mamu, otecka a blond'avého šesťročného chlapčeka.

Stredom doliny sa krútil veselý potôčik.

Domček stál trochu bokom od dediny, a tak sa v nedel'u rodinka natlačila do maličkého auta a takto išli na omšu do farského kostola.

Večer pred spaním sa všetci spolu modlievali. Anjel každý večer zozbieral modlitby a priniesol ich do neba.

Raz na jeseň mnoho dní pršalo. Korytom potoka sa valila kalná voda. Čoskoro voda začala zaplavovať dedinu.

Otec zobudil mamu a chlapčeka. Vyľakaní sa tisli k sebe, lebo voda už zaplavila prízemie domčeka a naďalej stúpala. Stále černejšia, stále rýchlejšia.

„Vylezieme na strechu!“ povedal otec. Vzal chlapca a vyšiel na povalu a stadiaľ na strechu. Mama ich nasledovala.

Na streche sa cítili ako stroskotanci na ostrovčeku, ktorý sa stále zmenšoval. Voda totiž neprestávala stúpať a neúprosne siahala už po otcove kolená.

Otec sa na streche pevne rozkročil, objal mamu a povedal jej: „Vezmi malého do náručia a vylez mi na chrbát!“

Mama s chlapcom vyliezli na otcov chrbát. Ten pokračoval: „Postav sa mi na plecيا a malého posad' na svoje. Neboj sa. Nech sa stane čokoľvek, nepustím ťa!“

Mama pobožkala chlapčeka a povedala mu: „Vysadni mi na chrbát a neboj sa. Nech sa stane čokoľvek, nepustím ťa!“

Voda stúpala ďalej. Zaliala otca a jeho plecيا, na ktorých držal mamu, potom pohltila mamu a jej plecيا, na ktorých držala chlapca. No otec a ani mama nepovolili zovretie. Voda sa dvíhala. Dosiahla po chlapcove ústa, po oči, čelo...

Anjel, ktorý prišiel po večerné modlitby, videl z mútnej vody trčať len blond'atú šticu.

Jemne chytil plavé vlásky a potiahol. Za vlasmi sa vynoril chlapček, za chlapcom mama a za mamou otec. Nikto nepovolil zovretie.

Anjel vzlietol a opatrne položil túto jedinečnú reťaz na najvyšší kopec, kam sa voda nemohla dostať. Otec, mama a chlapec sa zgúľali do trávy, potom sa s plačom a smiechom objali.

Namiesto modlitby v ten večer anjel priniesol do neba ich lásku. A všetky nebeské zbory spustili radostný potlesk.

BOH V BIBLIÍ HOVORÍ: „ČOKOLVEK SA STANE, JA ŤA NEOPUSTÍM.“

Bruno Ferrero „A kvety jednoducho kvitnú“

Zamyslenia

Kríza

Zaspala som, ale moje srdce bdelo.

Pies 5, 2

My ľudia sme už takí: myslíme si, že sme na tom duchovne ktovieako dobre, keď citeľne vnímame Božiu prítomnosť, a ktovieako zle, keď ju nevnímame. Pritom Božia blízkosť a Božia láska k nám vôbec nezávisí od toho, či ju cítime, alebo nie. „... kto chodí v tmách a nemá žiary, nech dúfa v meno Pánovo a spolieha sa na svojho Boha!“ (Iz 50, 10) A v tom spočíva kráčanie vo viere: oprieť sa o Boha, ktorého nevidím ani necítim, dôverovať mu, aj keď nevidím na dva kroky dopredu, aj keď nepočujem jeho hlas a trebárs vôbec netušim, čo sa so mnou vlastne robí.

Pekne sa to povie, ale pravdu povediac, človek sa viere v Božiu lásku musí dlho učiť. Musí prejsť mnohými situáciami neistoty a pocitu opustenosti od Boha, až sa mu dostane do krvi, že Boh je mu nablízku a má ho rád, či to cíti, alebo nie.

Terézia z Lisieux prežila jednu takúto lekciu Ste pred vstupom do karmelitánskej rehole. Dlhé týždne musela čakať na vyznamenanie biskupa. Každý z nás už asi zažil, akou agóniou sa môže stať čakanie, zvlášť keď trvá pridlho a od neho závisí niečí osud.) Terezku už pokúšala malomyseľnosť a pocit, že Pán na ňu úplne zabudol. Vtedy jej Celina na povzbudenie darovala malú drevenú plachetnicu. Loďka mala na boku nápis ABANDON (odovzdanosť) a na plachte vyšitý citát z *Piesne piesní*: „Zaspala som, ale moje srdce bdelo.“ Nepochybne mala na mysli evanjeliový príbeh o búrke na mori, keď apoštolov zachvátila panika, kým Ježiš pokojne spal v zadnej časti lode - jeho srdce však bdelo, čo im vzápätí dokázal skutkom. Terezke toto Božie slovo skutočne dodalo silu, takže zvyšok dlhého čakania kázala prežiť v dôvere v Ježišovu lásku, ktorej sa nič nevymkne, aj keď o sebe práve v tejto chvíli akoby nedávala vedieť. Zdanlivo banálna skúsenosť mala pre ňu veľký význam. Raz navždy pochopila, že láskyplnú Božiu pozornosť nemožno merať našimi pocitmi. Neskôr v jednej svojej básni napísala: „Žiť z lásky znamená stať pokojný v loďke zmietanej búrkou, keď Ježiš drieme.“

Kařetina Lachmanovė „O milosrdenstve“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku